

La Isabel Atkinson ja ha fet dues de les coses que -diuen- tota persona ha de fer a la vida: tenir descendència -l'Eva, de vint-i-nou anys- i escriure un llibre, "El Libro Práctico de las Relaciones Públicas", editat per A.D.S., encara que en col·laboració amb altres col·legues del sector. És clar que ella no s'ha quedat aquí, sinó que ha muntat també la seva pròpia firma, Atkinson y Asociados, juntament amb altres socis professionals, i és fundadora de l'Associació d'Empreses Consultores de Comunicació i Relacions Públiques d'Espanya.

Abans de crear Atkinson y Asociados, en qualsevol cas, la Isabel va estar treballant a Butano i a Motor Ibérica, on ocupava el càrrec de cap de protocol, durant cinc anys va ser directora de comunicacions i relacions públiques de Fira de Barcelona, i també va treballar en l'hostaleria, per espai de dos anys: **"En un moment d'evolució política i social a Espanya, vaig treballar tant dintre del sector públic com del privat, i gràcies a aquest fet vaig viure moltes experiències i vaig conèixer molta gent que em van configurar una visió de la vida molt determinada."**

Segurament aquesta etapa li va fer veure també que molta gent tendeix a considerar la feina de relacions públiques com una tasca molt fàcil, opinió amb la qual la nostra protagonista en aquestes dues pàgines no combrega: **"Sempre m'ha preocupat la frivolitat amb què hem estat considerats, encara que avui en dia les coses han canviat, i actualment la feina de relacions públiques és una eina molt útil, per a les empreses."**

Això no obstant, la veritat és que, com en la majoria dels oficis, molts seguim desconeixent, potser per complet, la realitat d'aquesta professió, de manera que la Isabel, per il·lustrar-nos, ens posa un exemple prou eloqüent: **"El dia següent de l'atemptat que va patir José María Aznar tots els diaris publicaven les característiques, entre d'altres, del blindatge del cotxe en què circulava en aquell moment, i això només pot ser conseqüència de la magnífica política de comunicació de l'empresa fabricant d'aquell model."**

Tornant a la imatge que abans es tenia de la feina de relacions públiques, cal afegir que la nostra protagonista pensa que alguna cosa semblant passa amb la figura de l'empresari, que no veu reconegut el fet que sigui el motor del país, que darrere d'una riquesa que beneficia tota la societat hi ha una actitud lluitadora: **"Sé que ja ho intenten, però els mitjans de comunicació haurien de donar una imatge més fidel del que som."**

La Isabel, tanmateix, no nega que també aquí es detecta una certa evolució: **"Darrerament hi ha hagut una revalorització del paper empresarial, hi ha una visió més humana del món de l'empresa."** Així, ella mateixa ha conegut empresàries que l'han marcada profundament, com és el cas de la Georgette Mosbacher, propietària d'una important companyia de cosmètics i **"una gran dona de negocis, extraordinàriament atractiva"**, o de la directora d'una altra firma del mateix sector, la Farida Daoud.

La nostra protagonista, en aquest sentit, admet que la dona ha recorregut un llarg camí per guanyar-se un lloc en el món professional,

però afegeix també que encara queda molt per fer. **"Hi ha dones en llocs importants, però no en els més importants"**, apunta. És en aquest terreny, doncs, on ha conegut homes que també l'han impressionada, com ara Fogel, premi Nobel d'economia; Felipe González; Pasqual Maragall; o el polític nord-americà Henry Kissinger. D'altra banda, val a dir que per a la Isabel avui en dia la comunicació ja no és el que era, i que un objecte tan quotidià com ho és ja un telèfon mòbil ens pot donar moltes pistes del que això significa: **"Les noves tecnologies, com tot, tenen la seva part negativa. La possibilitat d'estar alhora a tot arreu, que ens puguin localitzar allà on som, ho accelera tot, tenim un altre concepte del temps. Necessitem un temps de reflexió sobre la nostra vida que no ens donen, i això et crea una confusió que transmetes en la teva vida diària."**

En la seva opinió, el fet d'adonar-nos del poc que representem enmig de tanta gent ens torna més solitaris, i va encara més lluny: **"Les famílies d'ara no són com les d'abans. Ara conservem els amics a cop de telèfon, la qual cosa és freda."** Tot i així, aquesta empresària es mira el futur amb esperança: **"Espero que la gent sigui més feliç aviat, que les persones tinguin més temps per a elles mateixes i per als qui estimen."**

Mentrestant, cal assenyalar que Atkinson y Asociados treballa amb grans companyies de tot arreu, no només catalanes, amb un tracte personalitzat per a cadascuna d'elles: **"La nostra primera feina consisteix a diagnosticar la situació en què es troba l'empresa del client, i tot seguit posem en funcionament una estratègia de comunicació feta a mida. Tenir idees és fàcil: el que costa és posar-les en pràctica."**

En total són nou persones, de les quals tres -comptant la Isabel- són sòcies, i tenint en compte els interessos que té Atkinson y Asociados a diferents països, no és estrany que els membres del seu equip -relacions públiques i periodistes- parlin molts idiomes i estiguin acostumats a viatjar. Quant a això, la nostra protagonista ens explica l'evolució que ha detectat en la preparació del personal: **"Abans el concepte humà estava més divorciat del camp de la comunicació, però cada cop hi tenim més gent, d'humanitats."**

Pel que fa a la seva pròpia jornada laboral, aquesta empresària assegura que ni s'inicia ni s'acaba al despatx: **"El dia comença molt aviat, perquè és l'únic moment en què puc llegir la premsa amb tranquil·litat. Després vénen les reunions, els dinars, els sopars i, de vegades, la feina que t'has d'endur a casa."** Es tracta per tant, d'una dedicació en cos i ànima, que **"et marca un estil de vida però t'aporta grans satisfaccions, com la comprovació que un projecte tira endavant."**

La Isabel, finalment, es mostra orgullosa de la seva filla, **"una noia lliure i molt independent"** que, malgrat tenir una mare tan ocupada, no se li ha queixat molt. Probablement ha après a valer-se per ella mateixa, com ho va fer la seva mare anys enrere, quan, de molt jove, es va casar, la va tenir i es va separar. Tornant al principi, doncs, potser l'únic que li falta a la Isabel per haver-ho fet tot és plantar un arbre.

Isabel Atkinson - Barcelona (el Barcelonès)